

Sygn. akt IV KZ 9/19

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

w sprawie **B. M.**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 21 lutego 2019 r.,

zażalenia wniesionego przez obrońcę oskarżonego

na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 11 stycznia 2019 r., sygn. akt WSU [...], II AKa [...],

o odmowie przyjęcia skargi określonej w art. 539a § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 20 listopada 2018 r., w sprawie o sygn. akt II AKa [...] uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w K., sygn. akt XVI K [...] co do pkt. 9 i w tym zakresie sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.

Skargę na powyższy wyrok Sądu odwoławczego w oparciu o przepis art. 539a k.p.k. wniósł obrońca oskarżonego.

Zarządzeniem z dnia 11 stycznia 2019 r., Przewodniczący Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego w [...], na podstawie art. 539f k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., odmówił przyjęcia przedmiotowej skargi jako niedopuszczalnej z mocy ustawy.

Zażalenie na to zarządzenie złożył obrońca oskarżonego B. M.. W zażaleniu zarzucił naruszenie przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść

wydanego zarządzenia tj. art. 25 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r., poz. 437), poprzez jego wykładnię prowadzącą do uznania, że przepisy rozdziału 55a Kodeksu postępowania karnego, wprowadzone ustawą z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw mają zastosowanie jedynie w sprawach, w których akt oskarżenia został wniesiony po dniu 30 czerwca 2015 r. W ocenie skarżącego przeczy temu wykładnia językowa art. 25 ust. 1 i 2 ustawy zmieniającej jak i dodatkowa konfrontacja tychże przepisów z treścią art. 21 ustawy zmieniającej.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie tego zarządzenia w całości.

Zażalenie powyższe zostało przyjęte, zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 4 lutego 2019 r., i przedstawione wraz z aktami sprawy do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Treść sformułowanego w zażaleniu zarzutu, jak i jego część motywacyjna, wskazują, że skarżący błędnie zinterpretował uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2016 r., I KZP 10/16, OSNKW 2016, z. 12, poz. 79. W uchwale tej dokonano wykładni art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. jw. – dalej ustawa nowelizacyjna), w szczególności zawartego w tym przepisie zwrotu „postępowanie toczy się”, jako związanego z kinetyką procesu. Jednocześnie, skład powiększony Sądu Najwyższego, wprost uznał, że taki właśnie kierunek wykładni interpretowanego art. 25 ust. 1 ustawy nowelizacyjnej znajduje pośrednie potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego w odniesieniu do wykładni art. 25 ust. 2, w zakresie odnoszącym się do kwestii dopuszczalności skargi na wyrok sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania (Rozdział 55a Kodeksu postępowania karnego). Pogląd wyrażany we wcześniejszych judykatach (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 lipca 2016 r., IV KZ 39/16, OSNKW 2016, z. 10, poz. 70; z dnia 24 sierpnia 2016, IV KS 2/16, niepubl.; z dnia 14 września 2016 r., V KS 1/16, niepubl.; z dnia 20 października 2016 r., V KS 2/16, niepubl.; z dnia 25 października 2016 r., IV KZ 53/16, niepubl.; z dnia 22 listopada 2016 r.,

IV KS 2/16, LEX nr 2152403), zgodnie z którym w sprawach w których akt oskarżenia został wniesiony przed dniem 1 lipca 2015 r., przepisy o skardze na wyrok kasatoryjny nie znajdują zastosowania, nie tylko nie został więc podważony, lecz wprost zyskał akceptację składu siedmioosobowego.

Ponieważ akt oskarżenia w niniejszej sprawie wpłynął do Sądu Okręgowego w K. w kwietniu 2008 r., zatem nie należy ona do kategorii spraw, o których mowa w art. 25 ust 2 ustawy nowelizacyjnej w zw. z art. 25 ust. 1 tej ustawy. Skoro zaś tak, to stronom w tym postępowaniu nie przysługuje skarga na wyrok sądu odwoławczego, uchylający wyrok sądu pierwszej instancji i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania. Zbędne było natomiast wydawanie zarządzenia o odmowie przyjęcia skargi, gdyż jej wniesienie powinno wyłącznie spowodować niezaskarżalną, w trybie przepisów k.p.k., czynność podmiotu określonego w art. 93 § 2 k.p.k. o charakterze administracyjnym, polegającą na poinformowaniu strony o braku możliwości wniesienia takiej skargi (zob. powołane już wyżej postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 2016 r., IV KZ 39/16 i z dnia 25 października 2016 r., IV KZ 53/16).

Mając jednakże na uwadze, że w tym wypadku podjęte zostały przez Sąd odwoławczy czynności o charakterze procesowym, na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. (stosowanych odpowiednio – art. 539f k.p.k.), zażalenie pozostawiono bez rozpoznania.